

Keuzes maken

Zoenende collega's

Beste ethicus,

Een tijd geleden stond in KLIK een artikel getiteld 'Natuurlijk zoenden we op de woning.' Het ging over twee mensen die elkaar op het werk hadden leren kennen. Die dingen gebeuren, maar het kan voor omstanders heel vervelend zijn. Ik heb ook zo'n stel in mijn team. Natuurlijk herken ik het wel: nieuwe liefde, vlinders in je buik, daar wil je wat mee. Maar nu mijn eigen relatie net uit is, vind ik het heel pijnlijk om die twee stiekem op de gang te zien zoenen. Moet dat nu onder diensttijd, kunnen ze dat niet in hun vrije uren ergens anders doen? Ik raak erdoor van streek. Vanochtend betrapte ik mijzelf erop dat ik een cliënt afkatte toen ik vlak daarvoor die twee weer bezig had gezien.

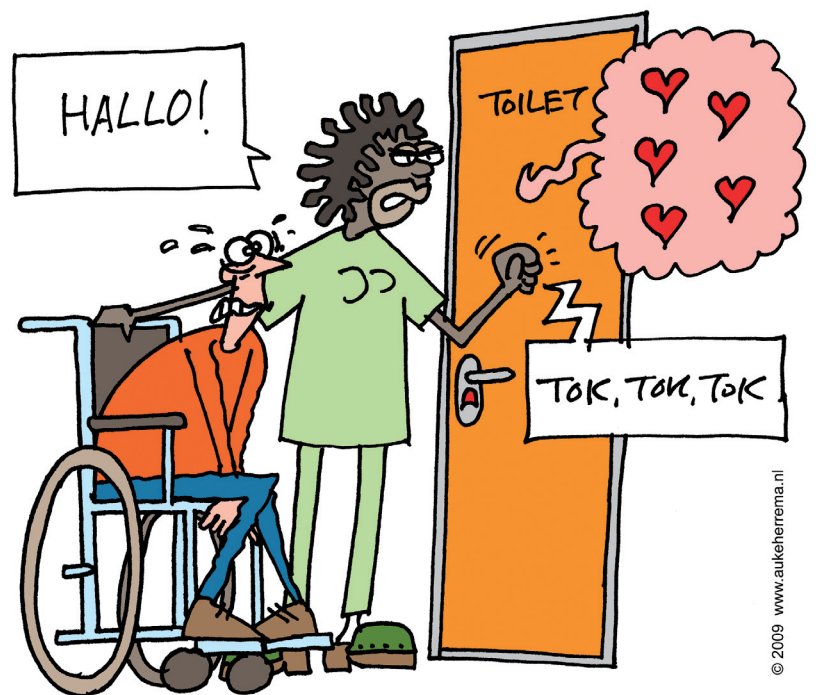
Ik weet niet zo goed wat ik hiermee moet. Ben ik overgevoelig, moet ik extra op mijn tellen passen? Of is het redelijk om aan die twee te vragen zich wat in te houden? Het lijkt mij nogal gênant om de kwestie in een teamvergadering aan de orde te stellen.

Geacht teamlid,

Natuurlijk is het geweldig als je op je werk de liefde van je leven ontmoet. Al heeft onderzoek aangetoond dat van die relaties verreweg de meeste ook weer sneuvelen. Maar als u het betreffende nummer van Klik nog eens naleest, zal het u opvallen dat de twee tortelduifjes uit dat artikel er alles aan hebben gedaan om hun liefde verborgen te houden. Het 'zoentje' uit de titel mag dan mooi koppen, maar behoorde tot de uitzonderingen. Beiden stonden achter de stelregel van hun instelling: geen relaties op de werkvloer. Dankzij ingetogenheid en creativiteit had niemand van de collega's iets door, behalve één stagiaire die dag en nacht met de betreffende vrouw meeliep. Die heeft er op haar beurt weer haar mond over gehouden.

Bovendien was al van meet af aan duidelijk dat de betreffende man binnen een jaar naar een andere woning zou vertrekken. Tot die tijd hebben ze het in de strengste geheimhouding samen uitgezongen. Intussen zijn ze getrouwd en hebben kinderen.

De situatie die u schetst wijkt nogal af van het verhaal uit Klik. Als uw collega's, zoals u beschrijft, op de gang staan te zoenen, moet je je afvragen in hoeverre je dat 'stiekem' kunt noemen. Zoals blijkt uit uw brief blijft het ook niet bij één enkel kusje. Alle redenen om dit niet over uw kant te laten gaan.

© 2009 www.aukeherrema.nl

Om te beginnen is het echter verstandig om u op de hoogte te stellen van het beleid dat uw instelling voert op het terrein van relaties en intimiteit tussen collega's. Tien tegen één ziet dat beleid er als volgt uit: als er tussen collega's een relatie ontstaat, zal op korte termijn worden gezocht naar een oplossing waarbij de twee niet langer samenwerken. Extra waakzaamheid geldt in het geval er tussen deze collega's ook nog eens een zeggenschapsrelatie bestaat (bijvoorbeeld teamhoofd en teamlid): in dat geval is uitstel nóg minder gewenst. Los daarvan worden uitingen van

intimiteit op de werkvloer al helemaal niet getolereerd.

Tenzij u de directe leidinggevende van deze mensen bent, is het niet raadzaam om het onderwerp zelf bij uw collega's aan te kaarten. Hooguit kunt u, als u het paartje in het voorbijgaan aantreft en u bij wijze van spreken over hen struikelt, er een luchtige kritische opmerking over maken. Breng het ook niet ter sprake bij een teambespreking: misschien weten sommige collega's nog nergens van, maar ook weet u niet hoe uw leidinggevende tegenover

zulke zaken staat. Meld het dus vertrouwelijk aan uw leidinggevende, en wel onverwijld: hoe eerder het bespreekbaar wordt, des te kleiner de eventuele *collateral damage* (onbedoelde schade). Bedenk bovendien dat het hier niet gaat om 'klikken'. Klikken doe je over dingen die jou niet aangaan, met klikken wil je een spel bederven, en dat ook nog heimelijk. Het gaat hier om iets anders: u zelf wordt in uw beroepsuitoefening belemmerd. Het feit dat u een cliënt afkatte levert daarvan genoeg bewijs. Een afdeling is erbij gebaat wanneer tussen collega's geen dwarsverbanden ontstaan waardoor anderen per saldo worden uitgesloten. Zoals we op straat niet bidden, wordt er op de werkvloer niet gezoend. Dat heet een scheiding van levenssferen en daarbij zijn we allemaal gebaat. Als u hierover met uw leidinggevende spreekt, beschrijf dan de situatie zonder namen te noemen. Misschien is er op dit punt al een dossier, of wil uw leidinggevende de zaak zelf onderzoeken. Door niet uit eigen beweging met namen te komen benadrukt u dat u niet wilt klikken. Noem pas namen als uw leidinggevende u daar uitdrukkelijk om vraagt en leg hem of haar daarbij uit dat u het met tegenzin doet. Vraag tenslotte ook om concrete actie: u heeft er recht op. • Theo Boer

Elke lezer van Klik kan een vraag of probleem voorleggen aan Theo Boer, via de redactie: klik@mbp.nl, of redactie Klik, postbus 8632, 3009 AP Rotterdam.

Jehova's getuige

Geachte Theo Boer,
In Klik februari 2009 las ik een artikel over keuzes maken. Het gaat over een cliënt die zelf Jehovah's getuige is (in het artikel wordt de naam van deze religie verkeerd gespeld, het is namelijk met een h). Zijn hulpverleners hebben daar de nodige moeite mee, omdat hij zichzelf hierdoor veel zou ontzeggen.
Ik wil u complimenten geven voor uw evenwichtige commentaar op de vraag van dit team. Ik ben zelf psychologe en opgegroeid als Jehova's getuige. Ik ben bij deze religie gebleven tot ik in de twintig was, en uiteindelijk een tiental jaren terug uit dit geloof gestapt. De worsteling van de beschreven hulpverleners is ontroerend. Tegelijkertijd kunnen we niet anders dan respect hebben voor mensen die met overtuiging een religie aanhangen, en de cliënt zoveel mogelijk in zijn waarde laten, ook al betekent dat wellicht dat hij een ander leven leeft dan wij misschien als ideaal zien voor die ander. Nogmaals complimenten voor uw reactie op de brief van dit team.

Wendy Kroeze, stichting Pluryn

Volgens de officiële Nederlandse spellingsvoorschriften is het: *Jehova's getuige*. Sommige geloofsgenootschappen schrijven het zelf anders.
Redactie Klik

Tactiele stimulering

Ik wil graag een reactie geven op het artikel 'Goed voor de stemming en het contact' in Klik van juni. Het is erg jammer en zelfs vervelend dat sommige zaken er niet correct in staan.
In de eerste plaats had ik duidelijk aangegeven dat mijn organisatie (nog) geen toestemming had gegeven om hun naam te noemen in het artikel.

Er staat in dat een cliënt me met een mes had gestoken omdat de behandeling kennelijk te spannend was. Maar dat voorval gebeurde toen ik nog groepsbegeleider was. Tijdens een maaltijd stak een cliënt met autisme mij. Deze cliënt kreeg ik jaren later in behandeling, en toen heb ik me wel even afgevraagd of ik dat 1-op-1 met haar kon. Maar angst is geen goed uitgangspunt, en ik kon het loslaten. We vonden het belangrijk om met haar het behandeltraject in te gaan omdat ze erg onrustig en destructief gedrag kon hebben. De behandelingen waren voor de cliënt in het begin spannend en onbekend. Door de duidelijk herkenbare structuur en de herhaalde behandelingen ging haar oxytocine-niveau omhoog. Ze werd rustiger en kon beter omgaan met prikkels uit haar omgeving. Daarnaast kon ze zich beter verbinden met anderen, ze liet zich gemakkelijker aanraken en wilde zelf ook geknuffeld worden. Deze cliënt valt nu tijdens de behandeling regelmatig in slaap, en als ik haar wakker maak is ze goed gestemd en heel open.
De grondlegster van tactiele stimulering heet Gunilla Birkestad.
De uitgever van het boek 'De oxytocine factor' is Thoeis.

Emmy Jansen, School of touch

Naschrift redactie

Onze excuses voor de foute vermeldingen in het artikel

Meer ingezonden brieven op de volgende pagina